

**[Holger Eriksen.]**

saadan Situation risikere, at en Læge, f. Eks. af Medlidenhedsgrunde, kunde udstede en, skal vi sige, noget tvivlsom Attest; jeg mener ikke, Lægerne er bedre end andre Mennesker, og her kunde der altsaa være en Grund til, at en Læges Attest ikke var helt tilforladelig. Men noget tilsvarende findes ikke, naar det drejer sig om, hvorvidt en sindssyg skal blive paa Anstalten eller Hospitalet eller ikke, netop fordi denne Læge kun kan have den Interesse, at Manden skal helbredes, men ikke kan have nogen personlig Interesse i, at Patienten bliver paa Anstalten længere end nødvendigt.

Det ærede Medlem Hr. Skjerbæk hævdede yderligere, at jeg ikke havde motiveret, hvorfor det vilde volde Forstyrrelse i Arbejdet paa Hospitalerne, at Patienterne kunde forlange deres Sager henvist til Domstolene. Det er en Fejltagelse; jeg har sagt det og gentager det gerne, at hvis en Patient kan faa sin Sag henvist til Domstolene, betyder det, at han skal afhøres, han skal indkaldes til Retshandlingen; han kommer selv i en Slags Ophidselsestilstand; man risikerer, at de øvrige Patienter paa Afdelingen, som følger hans Sag med den største Interesse, kommer i den samme Ophidselsestilstand, og man risikerer, at de derefter forsøger det samme — den Tanke var maaske ellers ikke opstaaet hos dem —, at de skal klage; nu maa de prøve at være medvirkende i det samme offentlige Skuespil, og saa klager de ogsaa. Paa den Maade udsætter man og vanskeliggør man Mulighederne for Helbredelse af disse Mennesker, og det maa dog være det, det først og fremmest drejer sig om, at man kan give dem deres Helbred tilbage.

I øvrigt finder jeg Anledning til at bemærke, at Mindretallet jo ikke kan støtte sit Forslag paa Udtalelser fra een eneste Autoritet. Det betyder maaske ikke saa meget; jeg er ikke selv særlig autoritetstro; men jeg tror dog, at i det foreliggende Tilfælde er den Omstændighed, at der ikke staa en eneste Autoritet bag Mindretallets Forslag, et Udtryk for, at det Forslag ikke er saa heldigt, som det burde være, og jeg anbefaler endnu en Gang, at man stemmer imod det.

**Julin:** Jeg maa maaske have Lov til at gøre en Bemærkning i Tilslutning til den sidste Udtalelse af den ærede Ordfører, der sagde, at Mindretallet ikke kan støtte sit Forslag paa een eneste Autoritets Udtalelse. Jeg tror nok, at hvad man end vil sige om Direktøren for Statens Sindssygevæsen, saa

maa han være en Autoritet paa dette Omraade. (Ordføreren [Holger Eriksen]): Men han gaar jo ind for noget helt andet!). Direktøren for Statens Sindssygevæsen paapeger ikke alene, at man i andre Lande har et Nævn som Appellinstans, men ogsaa, at der er Lande, hvor Domstolene er det, og Direktøren peger i sin Skrivelse baade paa Tilsynsraadet som eventuel Appellinstans og paa Domstolene. Jeg mener, at er der nogen, der er inde i Sindssygeforhold i dette Land, maa det dog være den Mand, der er sat i Spidsen, og som igennem mange Aar har haft sin Gerning inden for Sindssygevæsenet.

Baade den ærede Ordfører for Udvalget (Holger Eriksen), det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding) og Justitsministeren var inde paa Spørgsmaalet, om det vilde være uheldigt for Patienten at faa sin Sag frem for Domstolen. Den ærede Ordfører talte om, at det jo ofte kunde være manglende Selverkendelse paa Grund af den Sygdom, som vedkommende led af, der kunde bevirke, at der kunde være Trang og Lyst til at appellere.

Nu vil jeg da gerne gøre opmærksom paa, at det er jo ikke sikkert, at det i alle Tilfælde er Patienten, der ønsker Appel. Der staa i § 9, at Udskrivning kan begæres af Patienten selv eller af følgende Personer: Indehaver af Forældremyndighed, Værg, Lavværg, Tilsynsværg, Ægtefælle, myndige Børn, Forældre eller andre nære Slægtninge. Det er da ikke givet, at man kan tale om, at disse forskellige Personer absolut har manglende Selverkendelse paa Grund af Sygdom. Det er dog ganske rigtigt, at hvis Patienten selv eller de bemyndigede, der her er nævnt, ikke ønsker at appellere, er der ingen Magt i Verden, der kan tvinge dem til det. Det er frivilligt, men det, vi ønsker fra Mindretallets Side, er netop det, at der skal være en Mulighed for at kunne appellere til en Landsret.

Nu vil jeg gerne gøre den Bemærkning i Anledning af en Udtalelse fra det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, uden i øvrigt at komme ind paa Bestemmelser i Socialreformen eller i nogen anden Lov, at jeg personlig ikke er meget henrykt for, at der i mangfoldige Love bliver lagt saa stor Myndighed hen til Administrationen.

Maa jeg endelig sige, at jeg beklager, at den højtærede Indenrigsminister, der var her for et Øjeblik siden, er forsvundet. Jeg kunde godt tænke mig, at den højtærede Indenrigsminister vilde finde det naturligt, selv om han maaske er gaaet ind for Forslaget, hvad han jo maa være efter Justitsministerens Udtalelser, at det Udvalg, han